

2013. október 23., szerda

P7_TA(2013)0443

Éghajlat-változási konferencia

Az Európai Parlament 2013. október 23-i állásfoglalása a varsói (lengyelországi) éghajlat-változási konferenciáról (COP19) (2013/2666(RSP))

(2016/C 208/08)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezményére (UNFCCC) és az ahhoz csatolt Kiotói Jegyzőkönyvre,
- tekintettel az ENSZ 2007-ben, Balin megrendezett éghajlat-változási konferenciájára és a bali cselekvési tervre (1/ COP13. sz. határozat),
- tekintettel az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek tizenötödik konferenciájára (COP15) és a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek találkozójaként szolgáló, a felek 2009. december 7–18. között Koppenhágában, Dániában megrendezett ötödik konferenciájára (COP/MOP5), valamint a Koppenhágai Egyezményre,
- tekintettel az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek tizenhatodik Konferenciájára (COP16) és a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek találkozójaként szolgáló, a felek 2010. november 29. és december 10. között Cancúnban, Mexikóban megrendezett hatodik konferenciájára (COP/MOP6), valamint a Cancúni Megállapodásra,
- tekintettel az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek tizenhetedik Konferenciájára (COP17) és a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek találkozójaként szolgáló, a felek 2011. november 28. és december 9. között Durbanben, Dél-Afrikában megrendezett hetedik konferenciájára (COP/MOP7), valamint különös tekintettel a fokozott fellépést célzó Durban Platformot magukban foglaló határozatokra,
- tekintettel az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek tizennyolcadik Konferenciájára (COP18) és a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek találkozójaként szolgáló, a felek 2012. november 26. és december 8. között Dohában, Katarban megrendezett nyolcadik konferenciájára (COP/MOP8), valamint a dohai „Climate Gateway” megállapodásra,
- tekintettel az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek tizenkilencedik konferenciájára (COP19) és a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek találkozójaként szolgáló, a felek 2013. november 11–23. között Varsóban, Lengyelországban megrendezendő kilencedik konferenciájára (COP/MOP9),
- tekintettel az Európai Unió 2008. decemberi éghajlat-változási és energiaügyi csomagjára,
- tekintettel a 2003/87/EK irányelvnek az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének a légi közlekedésre történő kiterjesztése céljából történő módosításáról szóló, 2008. november 19-i 2008/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre ⁽¹⁾,
- tekintettel a „2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások” című, 2009. február 4-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel a koppenhágai éghajlat-változási konferenciára vonatkozó uniós stratégiáról szóló 2009. november 25-i ⁽³⁾, az éghajlatváltozással foglalkozó koppenhágai konferencián (COP 15) elért eredményekről szóló 2010. február 10-i ⁽⁴⁾, a cancúni éghajlat-változási konferenciáról (COP 16) szóló 2010. november 25-i ⁽⁵⁾, a durbani éghajlat-változási konferenciáról (COP 17) szóló 2011. november 16-i ⁽⁶⁾, valamint a dohai (katari) éghajlat-változási konferenciáról (COP 18) szóló 2012. november 22-i ⁽⁷⁾ állásfoglalására,

⁽¹⁾ HL L 8., 2009.1.13., 3. o.

⁽²⁾ HL C 67. E, 2010.3.18., 44. o.

⁽³⁾ HL C 285. E, 2010.10.21., 1. o.

⁽⁴⁾ HL C 341. E, 2010.12.16., 25. o.

⁽⁵⁾ HL C 99. E, 2012.4.3., 77. o.

⁽⁶⁾ HL C 153. E, 2013.5.31., 83. o.

⁽⁷⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2012)0452.

2013. október 23., szerda

- tekintettel az alacsony szén-dioxid-kibocsátású, versenyképes gazdaság 2050-ig történő megvalósításának ütemtervéről szóló, 2012. március 15-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
 - tekintettel a Bizottság „A 2015. évi nemzetközi éghajlat-változási megállapodás: a nemzetközi éghajlat-változási politika alakítása 2020 után” című 2013. március 26-i konzultációs közleményére (SWD(2013)0097),
 - tekintettel az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye Felelő tizenhetedik Konferenciáját (COP 17) és a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek találkozájaként szolgáló, 2011. november 28. és december 9. között Durbanben, Dél-Afrikában megrendezett hetedik ülését (COP/MOP7) követő intézkedésekről szóló 2012. március 9-i tanácsi következtetésekre,
 - tekintettel „Az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozásáról – Gyorsfinanszírozás” című 2012. május 15-i tanácsi következtetésekre,
 - tekintettel az Unió éghajlatváltozással kapcsolatos diplomáciai tevékenységéről szóló, 2011. július 18-i és 2013. június 24-i tanácsi következtetésekre,
 - tekintettel az ENSZ Környezetvédelmi Programjának (UNEP) 2012 novemberében közzétett, a kibocsátási szakadékokról szóló 2012. évi összefoglaló jelentésére,
 - tekintettel a Világbank „Csavard le a fűtést! Miért kell elkerülni, hogy a világ négy Celsius-fokkal melegebb legyen?” című jelentésére („Turn Down the Heat: Why a 4 °C Warmer World Must be Avoided”),
 - tekintettel a varsói éghajlat-változási konferenciával (COP 19) kapcsolatosan a Tanácshoz és a Bizottsághoz intézett kérdésekre (O-000095/2013 – B7-0517/2013 és O-000096/2013 – B7-0518/2013),
 - tekintettel eljárási szabályzata 115. cikkének (5) bekezdésére és 110. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel az éghajlatváltozás azonnali és valószínűleg visszafordíthatatlan fenyegetést jelent az emberiségre, a biológiai sokféleségre és a bolygóra nézve, és ezért e problémát nemzetközi szinten kell kezelni, valamennyi fél bevonásával;
- B. mivel a dohai „Climate Gateway” megállapodás mély aggodalommal veszi tudomásul a felek 2020-ig szóló, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának éves szinten történő mérséklésére irányuló aktuális vállalásainak összesített hatása, illetve a felszíni középhőmérséklet-emelkedés nagy eséllyel évi 2 °C alatt tartásával („2 °C-os célkitűzés”) összeegyeztethető összesített kibocsátási szintek várható alakulása között lévő jelentős eltérést;
- C. mivel az Éghajlat-változási Kormányközi Testület által bemutatott tudományos bizonyítékok szerint a „2 °C-os célkitűzés” megvalósulásához a globális kibocsátásoknak 2015-ben tetőzniük, és 2050-re az 1990-es adatokkal összehasonlítva legalább 50 %-kal csökkenteniük kell, valamint ennek a csökkentésnek a továbbiakban is folytatódnia kell; mivel az Uniónak ezért törekednie kell kézzelfogható intézkedések meghozatalára és 2020 előtti hatékony globális szintű végrehajtására;
- D. mivel a Világbank „Turn Down the Heat” (Csavard le a fűtést!) című jelentése szerint a jelenlegi kibocsátási pályák az iparosodás előtti időszakhoz képest 20–30 éven belül 2 °C-os, 2100-ra pedig 4 °C-os felmelegedéshez vezetnek; mivel a 4 °C-os felmelegedéshez vezető út egyes különösen érzékeny trópusi régiókban még ennél is jelentősebb hőmérséklet-emelkedést okozhat;
- E. mivel a közelmúlt tudományos eredményei hangsúlyozzák, hogy már a 2 °C-os emelkedés is veszélyekkel jár, és széleskörű az egyetértés abban, hogy az eddig előidézett felmelegedés (amely globális szinten az iparosodás előtti hőmérsékletéhez képest körülbelül 0,8 °C-os emelkedést jelent) egyéb tényezőkkel együtt hozzájárult egyes korábbi humanitárius és élelmiszerhiányok kialakulásához, különösen a legsúlyosabb afrikai, főként az Afrika szarvát és a Száhil övet sújtó válságok esetében;
- F. mivel a kibocsátások jelenlegi tendenciája széles körben felismert kockázatokkal és költségekkel fog járni a világ számára, ami nem csak kötelezettségvállalásokat tesz szükségessé, hanem valamennyi fél részéről az e kötelezettségvállalások teljesítéséhez szükséges politikai akaratot is;

⁽¹⁾ HL C 251. E, 2013.8.31., 75. o.

2013. október 23., szerda

- G. mivel sok régió esetében már a 2 °C-os felmelegedés is rendkívül veszélyes; mivel 112 ország, köztük a leginkább veszélyeztetett országok, a kis szigetállamok és a legkevésbé fejlett országok kérték a légköri CO₂ 350 ppm alá történő csökkentését és a globális hőmérséklet-emelkedés 1,5 °C alatti stabilizálását;
- H. mivel a varsói konferencia (COP 19) meghatározó jelentőségű lesz a Durban Platform előmozdításához szükséges lépések biztosításához, előkészítve az utat a kötelezettségvállalások előkészítéséhez és a jogilag kötelező érvényű, globális megállapodás 2015-ig történő megkötéséhez;
- I. mivel egy ilyen jogilag kötelező érvényű, globális megállapodásnak összhangban kell lennie a 2 °C-nak megfelelő széndioxid-mérleggel, a méltányossággal és a „közös, ugyanakkor differenciált feladatok és a hozzájuk tartozó képességek” elvével, és emellett fel kell ismernie annak szükségességét, hogy valamennyi nagy kibocsátó a változó felelősségeket és kapacitásokat tükröző, ambiciózus és elégséges célokat és ennek megfelelő szakpolitikai intézkedéseket hagyjon jóvá az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése érdekében; ismételten hangsúlyozza, hogy a globális kibocsátásnövekedés 90 %-ára a fejlődő országokban kerül sor, amelyeket a jelenlegi Kiotói Jegyzőkönyv alapján semmilyen kibocsátáscsökkentési kötelezettség nem terhel;
- J. mivel a 2010-es cancúni COP 16-konferencián a fejlett országok elkötelezték magukat amellyel, hogy a 2010–2012-es időszakra 30 milliárd, 2020-ig pedig évente 100 milliárd amerikai dollár összegű „új és kiegészítő” finanszírozást biztosítsanak a fejlődő országoknak az éghajlatváltozással kapcsolatos szükségleteik kielégítésére; mivel e finanszírozás során biztosítani kívánták az összegnek az alkalmazkodás és a mérséklés közötti kiegyensúlyozott megoszlását; mivel a mai napig nem született nemzetközi szinten megállapított meghatározás azzal kapcsolatban, hogy mit jelent valójában az „új és kiegészítő” kifejezés;
- K. mivel a felek által Koppenhágában megerősített kötelezettségvállalás ellenére, miszerint 30 milliárd USD-t biztosítanak három év alatt gyorsfinanszírozásként, még mindig nem bizonyos, hogy mennyi éghajlat-finanszírozást fognak nyújtani a kötelezettségvállalás megbízhatóságának biztosítása érdekében;
- L. mivel egyre inkább felismerik annak szükségességét, hogy éber figyelem övezze a jelentős mennyiségű üvegházhatású gázt kibocsátó vagy fosszilis tüzelőanyagok elégetéséből hasznot húzó gazdasági szereplőknek az éghajlatvédelmi erőfeszítések aláadására vagy felforgatására irányuló erőfeszítéseit,
- M. mivel a Potsdam Institute for Climate Impact Research és a madridi egyetem tanulmánya szerint a szélsőséges hóhullámok gyakorisága 2020-ig megkétszereződik, 2040-ig pedig megnégyszereződik; mivel a tanulmány azt is megállapítja, hogy ez a változás a század második felében megakadályozható, ha alapvetően csökkentik a globális kibocsátásokat; mivel úgy tűnik, hogy a valós események igazolják, amit a tudósok állítanak, és Európában is gyakoribbá váltak a természeti katasztrófák, mint például az árvizek és a szélsőséges viharok,
- N. mivel az Európai Szakképzés-fejlesztési Központ (CEDEFOP) egyik tanulmánya arra a megállapításra jut, hogy el lehet érni a fenntartható és energiahatékony gazdaságot, egyidejűleg biztosítva a munkahelyek számának növekedését,
- O. mivel a Potsdam Institute for Climate Impact Research tanulmánya megállapítja, hogy ha 2030 utánig késik a globális, mindenre kiterjedő nemzetközi éghajlat-politikán alapuló fellépés, a globális gazdasági növekedés az éghajlat-politika végrehajtása utáni első évtizedben akár 7 %-kal is csökkenhet – ez a csökkenés csak 2 % lenne, ha már 2015-ben megállapodás születne;
- P. mivel az uniós Polgármesterek Szövetsége kezdeményezés továbbra is nagy siker, és mára csaknem 5 000 olyan helyi hatóságból áll, amelyek elkötelezték a mellett, hogy 2020-ig meghaladják az uniós éghajlat- és energetikai célokat; mivel az európai helyi hatóságoknak ezt a lelkesedését és elkötelezettségét fel kell használni példaként, hogy nemzetközi szinten is nagyra törő éghajlat- és energiapolitikákat határozzanak meg;
- Q. mivel a fejlett és a fejlődő országok elfogadták a közös, ugyanakkor differenciált felelősség és képesség elvét; mivel az üvegházhatású gázok kibocsátásának korlátozására irányuló erőfeszítések teljességgel elégtelennek bizonyultak, és a korábbi éghajlat-változási konferenciákon született szerény eredmények azzal magyarázhatók, hogy egyes országokban nincs meg a politikai akarat; mivel a közelmúltban bekövetkezett szélsőséges természeti katasztrófák fényében szükség van e hiányosság felszámolására;

2013. október 23., szerda

- R. mivel a kormányok közös felelőssége annak biztosítása, hogy az emberiség és a bolygó előtt álló éghajlat-változási kihívásra megfelelő választ adjunk; mivel a kormányokat valamennyi releváns szereplőnek, többek között a polgároknak és a vállalkozásoknak is támogatniuk kell az egyes országokban;
- S. mivel a nemzetközi közösség két párhuzamos irány – a millenniumi fejlesztési célok felülvizsgálata és fenntartható fejlődési célokkal kapcsolatban a Rio+20 konferencián elindított folyamat – mentén haladva törekszik egy új globális fejlesztési keret kidolgozására; mivel lényegi átfedések vannak e két irány között;
- T. mivel az éghajlat-változási kihívás semmiképpen sem kisebbíti a fejlesztési kihívást, inkább fokozza azt; mivel nem szabad a hivatalos fejlesztési segély (ODA) pénzeszközeit átcsoportosítani az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozására, hanem továbbra is fenn kell tartani azt az elvet, amely szerint az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozásának ki kell egészítenie a hivatalos fejlesztési segélyek szintjét és kötelezettségvállalásait;
- U. mivel az éghajlatváltozás hatalmas veszélyt jelent az emberi jogok egész sorára, köztük az élelmiszerhez való jogra, a vízhez és a megfelelő higiénés körülményekhez való jogra, és általában véve a fejlődéshez való jogra nézve;
- V. mivel globális szinten az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának mintegy 20 %-áért az erdőirtás, a földhasználat más formái és a földhasználat-változások felelősek; és mivel az agrárerdészet a szénmegkötés fokozása révén növeli a szén-dioxid-kibocsátás mérséklésének hatását, valamint a helyi közösségek bevételi forrásainak diverzifikálásával csökkenti a szegénységet;
- W. mivel a 2013. évi International Energy Outlook (nemzetközi energiaügyi kitekintés) szerint 2010 és 2040 között a globális energiaszükséglet várhatóan 56 %-kal nőni fog⁽¹⁾, és ennek az igénynek a kielégítése a CO₂-kibocsátások jelentős növekedésével fog járni; mivel ez a növekvő mértékű energiaigény és CO₂-kibocsátás a felemelkedő gazdaságokban fog jelentkezni; mivel a Nemzetközi Valutaalap (IMF) által közzétett adatok szerint a fosszilis üzemanyagok támogatása a világon 1,9 billió USA-dollárt tesz ki, és a legnagyobb összegű támogatásokat az Egyesült Államokban, Kínában és Oroszországban nyújtják (mely országok együttesen e támogatások körülbelül felét adják⁽²⁾);
- X. mivel sok országban tesznek lépéseket az ipar és az energiaszektor zöldebb gazdaságra történő átállása irányába, aminek sokféle oka lehet, köztük az éghajlatvédelem, az erőforrások szűkössége és az erőforrás-hatékonyság, az energiabiztonság, az innováció, valamint a versenyképesség; mivel a Nemzetközi Energiaügynökség (IEA) szerint ennek ellenére a globális CO₂-kibocsátások 2012-ben rekordmagasságba emelkedtek;
- Y. mivel az éghajlathoz kapcsolódó innováció alkalmazása az energiaágazatban és az iparban előnyös lehet az Unió számára, mert úttörő szerepre tehet szert az energiához kapcsolódó termékek és szolgáltatások növekvő világpiacán;
- Z. mivel a fenntartható energiaágazatban a világszintű innovációk (termelői és felhasználói szinten egyaránt) munkahelyeket teremtenek, ösztönzik a gazdasági növekedést, növelik az energiafüggetlenséget, illetve egy – az éghajlatváltozást enyhítő és megfelelő energiaellátást biztosító – tisztább világról gondoskodnak;

A Durban Platform előmozdítása

1. úgy véli, hogy a 2020 utáni időszakra vonatkozó megállapodásnak egy egységes, átfogó és koherens, az összes félre nézve kötelező rendszerben kell egybe fognia az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezményén és a Kiotói Jegyzőkönyvön alapuló, kötelező érvényű és nem kötelező érvényű megállapodások jelenlegi szövevényét; hangsúlyozza, hogy a 2020 utáni időszakra vonatkozó megállapodásnak nem lenne szabad a világ országait „fejlődő” és „iparosodott” kategóriákba sorolnia, hanem a közös, ugyanakkor differenciált felelősség és képesség elvének megfelelő hozzájárulást kellene elvárnia tőlük; e tekintetben úgy véli, hogy hiteles eszközt jelenthetnek az egy főre jutó GDP-t, a technológiához való hozzáférést, az életminőségi mutatót és más mutatókat magában foglaló mutatókészlet alapján kiszámított kibocsátáscsökkentések;
2. hangsúlyozza, hogy a fokozott fellépést célzó Durban Platform eseti munkacsoportjának jelentős törekvéseket kell tennie az új, globális éghajlat-változási megállapodásra alkalmazandó keretek és alapelvek kidolgozásának és azoknak a részes felek 2015-ben Párizsban tartandó 21. konferenciájáig (COP21) történő megvalósításának érdekében; megjegyzi továbbá, hogy a csoport munkájához az Éghajlat-változási Kormányközi Testület (IPCC) 2014-ben esedékes ötödik értékelő

⁽¹⁾ <http://www.eia.gov/forecasts/ieo/?src=Analysis-b2>

⁽²⁾ <http://www.imf.org/external/pubs/ft/survey/so/2013/int032713a.htm>

2013. október 23., szerda

jelentésének információkkal kell szolgálnia; hangsúlyozza, hogy a 2015-ös megállapodásnak el kell érnie azt a célt, hogy a globális kibocsátásokat 2030-ig az 1990-es szint alatti szintre csökkentsék, 2050-ig pedig a globális szén-dioxid-kibocsátások fokozatos megszüntetésére kell törekednie;

3. megállapítja, hogy a mérséklési és alkalmazkodási erőfeszítések országok közötti megosztására irányuló méltányos megközelítés kidolgozásának sikertelensége akadályozza a megfelelő megállapodás elérését; hangsúlyozza, hogy ahhoz, hogy az új megállapodás megfelelő választ adhasson az éghajlatváltozásra, középpontjában a méltányosságnak, többek között pedig a differenciált felelősség és képesség elve dinamikus megközelítésének kell állnia;

4. úgy véli, hogy a Durban Platformban jelenleg tárgyalt nemzetközi szinten kötelező érvényű jegyzőkönyvnek az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezményében és a Kiotói Jegyzőkönyvben már elfogadott szabályokra kell épülnie, és fejlesztenie és javítania kell e szabályokat; ezért úgy véli, hogy e jegyzőkönyvbe be kell építeni egy számos méltányossági elv és mutató – például a helyállóság, a felelősség, a képesség, valamint a fejlesztés és az alkalmazkodás – megvizsgálását magában foglaló folyamatot is;

5. úgy véli, hogy az Unió megfelelő helyzetben van ahhoz, hogy konstruktív szerepet vállaljon az erőfeszítések méltányos megosztására vonatkozó megállapodás megszületésének megkönnyítésében; felszólítja a Bizottságot, hogy terjesszen elő a globális erőfeszítések megosztására vonatkozó uniós javaslatot;

6. üdvözli Ban Ki Mun arra irányuló javaslatát, hogy 2014 szeptemberében tartsanak csúcstalálkozót az éghajlatváltozásról a világ vezetőinek részvételével, valamint hogy 2014-ben Venezuelában rendezzenek éghajlat-változási előkonferenciát a nyilvánosság számára; hangsúlyozza egy jól előkészített, tényleges eredményekkel és a legfelsőbb politikai szinten való elköteleződéssel szolgáló, a civil társadalom részvételével zajló esemény fontosságát annak érdekében, hogy a 2014-ben és 2015-ben rendezendő konferenciák előtt biztosítsa és fenntartsa a szükséges politikai lendületet; a sikeres 2015-ös megállapodáshoz szükségesnek tartja, hogy az országok a világ vezetőinek csúcstalálkozója előtt az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére vonatkozó kötelezettségvállalásokat terjesszenek elő;

7. kéri, hogy Varsóban az éghajlat-változási konferencia hozzon olyan döntést, amely meghatározza azt a menetrendet és folyamatot, amelynek alapján valamennyi fél kötelezettséget vállal arra, hogy 2014-ben mérséklési kötelezettségvállalásokat fogalmazzon meg, majd ezeket 2015-ben értékelje és felülvizsgálja; úgy véli, hogy a varsói éghajlat-változási konferencia döntéseinek meg kell határozniuk a javasolt mérséklési kötelezettségvállalásokat kísérő információkra vonatkozó követelményeket is, és biztosítaniuk kell az átláthatóságot, a számszerűsítést, az összehasonlíthatóságot, az ellenőrizhetőséget és a helyállóság kritériumait is;

8. úgy véli, hogy a felek által javasolt csökkentési kötelezettségvállalásokat a differenciált felelősség és képesség elvével kell megerősíteni, illetve hogy e célkitűzéseknek mérhetőnek, kézzelfoghatóknak és ellenőrizhetőnek kell lenniük, valamint elégségesnek a 2 °C-os célkitűzés eléréséhez (vagyis fel kell számolniuk a mérséklési kötelezettségvállalások elégtelenségét oly módon, hogy a 2020-ra vonatkozó üvegházhatásúgáz-kibocsátási határértékeket és csökkentési célkitűzéseket összhangba hozzák azzal, ami a 2 °C-os célkitűzés eléréséhez szükséges); megismétli, hogy ennek következtében a 2 °C-os célkitűzés elérése érdekében szükséges a kötelezettségvállalások együttes felülvizsgálása és ambiciózusabbak kitűzése; hangsúlyozza, hogy az Uniónak nyomást kell gyakorolnia azokra a felekre, amelyek nem álltak még rá a 2 °C-os célkitűzéssel összhangban lévő pályára;

9. felhívja a figyelmet a tudományos alapú politikai döntéshozatal jelentőségére, valamint arra, hogy mindenképpen fenn kell tartani a 2 °C-os célkitűzést, és határozottabban kell törekedni annak megvalósítására; úgy véli, hogy a mérséklési kötelezettségvállalások elégtelenségének felszámolása érdekében az éghajlatváltozás-mérséklési vállalkozások megszilárdítására és végrehajtására irányuló erőfeszítéseknek nem szabad nyitott végű folyamatoknak lenniük, hanem formálisabb, rendszeres és szigorú, az elért eredményekre vonatkozó tudományos felülvizsgálatokhoz kell kötni azokat;

10. felhívja a figyelmet arra, hogy szoros a kapcsolat a – jelenleg felülvizsgálat alatt álló – millenniumi fejlesztési célok egyikét jelentő cél, azaz a szegénység globális felszámolása, valamint a Rio+20 konferencián a fenntartható fejlődési célokkal kapcsolatban elindított folyamat között; szorgalmazza, hogy e két folyamatot egyesítsék egyetlen átfogó és teljes körű keretbe, valamint hogy dolgozzanak ki célokat a szegénység felszámolására és a fenntartható fejlődés 2015 utáni előmozdítására;

11. hangsúlyozza, hogy a stabil és hosszú távú, nagyra törő hosszú távú célokat magában foglaló, a beruházásokat is megkönnyítő politikai keret jelenti a legfontosabb kihívást;

12. megismétli, hogy a jelenlegi ígéreti-felülvizsgálati rendszer nem hozza meg azokat az alapvető változásokat, amelyek szükségesek az éghajlatváltozás elleni hosszú távú küzdelemhez, és ezért valamennyi részes felet arra ösztönöz, hogy vegyen fontolóra más megközelítéseket is;

13. emlékeztet arra, hogy az IEA szerint az uniós kibocsátások a globális kibocsátás hozzávetőlegesen 11 %-át teszik ki, és az elkövetkezendő évtizedekben ez az arány még alacsonyabb lesz; hangsúlyozza, hogy az ipari szereplők és az energiaágazatok ambiciózusabbak lennének, és jobban el tudnák fogadni a nagyszabású éghajlat-változási politikákat, ha a többi gazdasági nagyhatalom is hasonló erőfeszítések révén bizonyítaná nagymértékű elkötelezettségét;

2013. október 23., szerda

A Kiotói Jegyzőkönyv

14. üdvözli az Európai Unió, Svájc, Norvégia, Liechtenstein, Izland és Ausztrália arra vonatkozó döntését, hogy egy második, 2013. január 1-jével kezdődő kötelezettségvállalási időszakot csatoljanak a Kiotói Jegyzőkönyvhöz, amely átmenetet képez a 2020-ra az összes részes fél bevonásával megvalósítandó új nemzetközi rendszerre való áttéréshez, valamint felszólít ennek gyors ratifikálására, ahogyan erről a felek Dohában már megegyeztek; megjegyzi, hogy a felek jelenleg a globális kibocsátások kevesebb mint 14 %-árt felelősek;

15. tisztázza, hogy noha a Kiotói Jegyzőkönyv második kötelezettségvállalási időszaka terjedelmében korlátozott lesz, azt nagyon fontos közbenső lépésnek kell tekinteni, amely hidat jelent az összes félre nézve kötelező érvényű, hatékonyabb és átfogóbb 2020 utáni nemzetközi megállapodás felé;

16. újfent megismétli, hogy sok ország máris jó példával jár elől, és bizonyítja, hogy lehet alacsony szén-dioxid-kibocsátású fejlesztési stratégiákat folytatni és magas életszínvonalat biztosítani a jelenlegi generáció nagyobb hányada számára anélkül, hogy veszélyeztetnék a jövő generációk képességét saját szükségleteik kielégítésére, egyidejűleg új munkahelyek teremtése és az energiabehozataltól való kisebb mértékű függőség biztosítása mellett; tisztázza, hogy nem kell félni a kedvezőtlen következményektől, ha az éghajlatvédelem beépül a fenntartható fejlődés és az iparpolitika általános stratégiájába;

A mérséklési kötelezettségvállalások elégtelensége

17. emlékeztet arra, hogy az Éghajlat-változási Kormányközi Testület negyedik értékelő jelentésének eredményei szerint az iparosodott országoknak kibocsátásaikat 2020-ig az 1990-es szintekhez képest 25–40 %-kal kell csökkenteniük, a fejlődő országok csoportjának pedig 2020-ig lényegesen el kell maradnia a jelenleg előre jelzett 15–30 %-os nagyságrendű kibocsátás-növekedési ütemtől;

18. ezért megismétli, hogy a mostantól 2020-ig terjedő időszakban globálisan mindenkinek fokoznia kell ambícióit annak érdekében, hogy a „2 °C-os célkitűzésen” belül maradjon; különös hangsúlyt fektet arra, hogy a tudományos megállapítások és a felek jelenlegi ígéretei közötti „gigatonnás szakadék” bezárására kell törekedni; hangsúlyozza a többi szakpolitikai intézkedés, úgymint az energiahatékonyságot, a jelentős energiamegtakarításokat, valamint a közösségi megújuló energiát és a fluorozott szénhidrogének kibocsátásának fokozatos csökkentését célzó intézkedések fontosságát a „gigatonnás szakadék” áthidalásának elősegítésében;

19. megállapítja, hogy az Unió jó úton halad afelé, hogy a jelenlegi 20 %-os kibocsátáscsökkentési célt **jóval** meghaladó csökkentést érjen el, **és megismétli**, hogy az Unió 2020-ra **kibocsátáscsökkentési célkitűzésének 30 %-ra történő emelését ajánlotta fel, amennyiben egyéb jelentős kibocsátó országok is hasonló csökkentési célokat tűznek ki**, ezáltal fenntartható fejlődést és további munkahelyeket létrehozva, valamint csökkentve az energiabehozataltól való függést;;

20. megállapítja, hogy a fluorozott szénhidrogének kibocsátásának fokozatos globális megszüntetése 2020-ig 2,2 gigatonna CO₂-egyenérték kijutását, 2050-ig pedig 100 gigatonna CO₂-egyenérték kijutását akadályozhatja meg; kéri az Uniót, hogy a Montreali Jegyzőkönyv keretében fokozza a fluorozottszénhidrogén-kibocsátás fokozatos globális megszüntetésének szabályozására irányuló erőfeszítéseket;

21. megjegyzi, hogy a nagymértékű üvegházhatásúgáz-kibocsátással járó nem hagyományos fosszilis tüzelőanyagokkal, például az olajhomokkal kapcsolatos fejlesztések leállítására irányuló politika révén az Unió be tudná tölteni a kibocsátáscsökkentésben játszott nélkülözhetetlen szerepét; úgy véli, hogy fokozatosan meg kell szüntetni a nem hagyományos fosszilis tüzelőanyagokkal kapcsolatos fejlesztések előmozdítására irányuló állami támogatásokat, amint azt a fosszilis tüzelőanyagok állami támogatásának leállításáról szóló állásfoglalásában már kinyilvánította;

22. véleménye szerint az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerét (az ETS-t) össze kell kapcsolni a világszerte immár megtalálható más kibocsátáskereskedelmi mechanizmusokkal; azt ajánlja, hogy éllessék újra a rugalmas mechanizmus eredeti szellemiségét, értve ezalatt, hogy annak vissza kell alakulnia piaci mechanizmussá, valamint fejlesztési eszközzé, amely jelentős mértékben leegyszerűsített, de átláthatóbb eljárással rendelkezik;

Az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozása

23. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelemre fordított finanszírozás 2020-ig évenkénti 100 milliárd dollárra való növelésére vonatkozó konkrét kötelezettségvállalások és törekvések kulcsfontosságúak ahhoz, hogy biztosítani lehessen az előrehaladást Varsóban, valamint ahhoz, hogy a szükséges mérséklési kötelezettségvállalások összességében megvalósuljanak; tudomásul veszi a 2015 utáni fejlesztési menetrendet, és valódi szinergiák kialakítására szólít fel a két folyamat között a pozitív eredmények érdekében a fejlesztés és az éghajlat-változási politika terén egyaránt; sajnálja, hogy a tagállamok többsége a 2013 utáni időszakra semmilyen ígéretet sem tett az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozására, és felhívja a tagállamokat, hogy a 2013–2015-ös időszakra vállaljanak kötelezettséget az éghajlatváltozás elleni küzdelem számára új és további finanszírozás biztosítására;

2013. október 23., szerda

24. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a hivatalos fejlesztési segély a GDP 0,29 %-ának megfelelő aktuális átlagos szintje jelentős mértékben elmarad a 0,7 %-os kötelezettségvállalástól; hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozását a hivatalos fejlesztési segélyen felül kell biztosítani; hangsúlyozza azonban a fejlesztési és éghajlat-változási célkitűzések összeegyeztetésének szükségességét; ennek megfelelően hangsúlyozza, hogy a politikák közötti összhang biztosításának és a környezeti szempontok fejlesztési projekteken belüli érvényesítésének az éghajlatváltozás enyhítésére és az ahhoz való alkalmazkodásra irányuló hatékony uniós stratégia központi elemét kell képeznie;

25. felszólítja az éghajlat-változási konferencián részt vevő feleket annak kifejtésére, hogy miként kívánják az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozását évről évre bővíteni annak érdekében, hogy eleget tegyenek az arra irányuló 2009-es koppenhágai kötelezettségvállalásuknak, hogy 2020-ig évente 100 milliárd dollárt mobilizálnak olyan módon, hogy az kiegészítse a GNI 0,7 %-ának hivatalos fejlesztési segélyként történő kifizetésére tett kötelezettségvállalásukat;

26. aggodalommal jegyzi meg, hogy a 2009-ben Koppenhágában bejelentett és 2010-ben Cancúnban létrehozott Éghajlat-változási Alap még mindig nem működik, és felszólítja az összes felet az eljárások mihamarabbi véglegesítésére; felszólítja az EU-t és a többi fejlett országot, hogy 2014 folyamán fizessék be hozzájárulásukat a varsói éghajlat-változási konferencián bejelentendő Éghajlat-változási Alapba, valamint az Alkalmazkodási Alapba és az éghajlatváltozással kapcsolatos más ENSZ-alapokba;

27. üdvözli a technológiai mechanizmus működésbe léptetésével kapcsolatos előrehaladást, és hangsúlyozza, hogy javítani kell a technológia fejlesztését, alkalmazását és átadását, az adaptáció és a mérséklés, valamint a szellemi tulajdonjogok védelme közötti helyes egyensúly megtalálásával;

28. felhívja a tagállamokat, hogy 2020-ig fokozatosan számolják fel a környezetvédelmi szempontból káros támogatásokat, különösen a fosszilis tüzelőanyagok támogatásait, és ezeket az összegeket irányítsák át a fenntartható energiatermelésbe; szorgalmazza emellett a G-20-ak Pittsburghben megállapított célkitűzésének gyors és nemzetközileg összehangolt végrehajtását a fosszilis üzemanyagok hatástalan támogatásának középtávon történő felszámolása érdekében, ami jelentősen hozzájárulhat az éghajlat védelméhez, és fontossá válhat számos ország államadósságának jelenlegi kontextusában is; megállapítja, hogy a G-20-ak Los Cabosban tartott csúcstalálkozóján a vezetők megerősítették ezt a törekvésüket; és hogy az EU e kérdéssel kapcsolatban előrelépésre szólított fel a szentpétervári G-20-találkozó előtt ⁽¹⁾; sajnálatát fejezi ki az e célkitűzés megvalósítására irányuló konkrét intézkedésekre vonatkozó javaslatok hiánya miatt;

29. megállapítja, hogy az Éghajlat-változási Alap finanszírozásában a jövőben nemcsak az iparosodott országoknak, hanem a növekvő egy főre jutó GDP-t kitermelő feltörekvő gazdaságoknak is részt kell venniük; ezzel összefüggésben egyértelművé teszi, hogy az egyezmény alapján „fejlődő országnak” minősülő országok közül 32 országnak már most is nagyobb az egy főre jutó GDP-je, mint a legalacsonyabb GDP-vel rendelkező uniós tagállamoknak;

Kiigazítás: veszteség és kár

30. elismeri, hogy Dohában azon veszteségek és károk megtárgyalásának szükségességét helyezték a központba, amelyeket az éghajlatváltozás káros hatásainak különösen kiszolgáltatott fejlődő országok az éghajlatváltozás hatásaival összefüggésben elszenvedtek; felhívja a figyelmet arra a döntésre, hogy a varsói konferencián alkotják meg a probléma kezeléséhez szükséges intézményi intézkedéseket;

31. emlékeztet arra, hogy bár a szegény országok járultak hozzá a legkevésbé a légkörben található üvegházhatású gázok koncentrációjának emelkedéséhez, ők a legkiszolgáltatottabbak az éghajlatváltozás hatásaival szemben, valamint ők rendelkeznek a leggyengébb alkalmazkodási képességgel; felszólítja az EU-t, hogy igyekezzen megállapodni az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozását, a technológiatranszfert és a kapacitásépítést illetően;

32. felszólítja a kormányokat, hogy igyekezzenek megállapodni a terhek közös megosztásának elveiről, és – lehetőség szerint – dolgozzanak ki egy vagy több elképzelést az erőfeszítések megosztására; úgy véli, hogy az ilyen elvekben és elképzelésekben figyelembe kell venni az üvegházhatást okozó gázok múltbeli, jelenlegi és esetleges jövőbeli kibocsátását, valamint az éghajlatváltozás mérséklésével, az ahhoz való alkalmazkodással és a segítségnyújtással kapcsolatos kapacitás jelenlegi és esetleges jövőbeli szintjeit; úgy véli, hogy a fejlődéshez való jogot szintén figyelembe kell venni;

33. emlékeztet arra, hogy az EU és más fejlett országok hajlandók támogatni az alacsony ellenálló képességű országokat, különösen kapacitásépítésen és a legjobb gyakorlatok cseréjén keresztül, de pénzügyi segítséggel is;

34. kéri, hogy fokozottan hívják fel a figyelmet arra, hogy az éghajlatváltozás befolyásolhatja az aszályok időtartamát, az egyes régiókat érintő vízhiányt és a mindennapi élethez szükséges vízforrások elérhetőségének csökkenését;

⁽¹⁾ http://europa.eu/rapid/press-release_MEMO-13-717_en.htm

2013. október 23., szerda

35. elismeri, hogy a kiigazítás valóban helyi kérdés, de az egységes megközelítés biztosítása érdekében kitart a regionális, nemzeti és nemzetközi együttműködés szükségessége mellett;

A földhasználat, a földhasználat megváltozása és az erdőgazdálkodás (LULUCF), valamint az erdőirtás és az erdőpusztulás következtében keletkező kibocsátás csökkentése (REDD+)

36. megjegyzi, hogy a LULUCF és a REDD+ a kibocsátás csökkentésében és kiváltképp a 2020-ig szóló mérséklési kötelezettségvállalások közötti szakadék áthidalásában játszott szerepe kulcsfontosságú; megjegyzi, hogy további erőfeszítések szükségesek az átfogó elszámolási rendszerrel kapcsolatban ahhoz, hogy az ágazat kibocsátás-csökkentéshez való hozzájárulásainak környezeti integritását biztosítani lehessen;

37. megállapítja, hogy jelentős közpénzeket irányítanak majd a REDD+ projektekbe; hangsúlyozza, hogy sürgősen ki kell dolgozni a REDD+ tevékenységek hatékony nyomon követésére, jelentésére és ellenőrzésére szolgáló korai teljesítménymutatókat; ezzel összefüggésben üdvözi az REDD+ projektek kiválasztásának előnyben részesítésére irányuló folyamatos erőfeszítéseket az útmentes területeken;

38. megállapítja, hogy a faexportáló országok és az EU közötti önkéntes partnerségi megállapodások kedvezően járulnak hozzá a globális erdőirtás elleni küzdelemhez az erdészeti jogszabályok végrehajtásáról, az erdészeti irányításról és az erdészeti termékek kereskedelméről szóló uniós FLEGT cselekvési terv keretében; hangsúlyozza, hogy nemzetközi szinten további fellépésre van szükség az erdőirtást ösztönző tényezők kezelése érdekében, jogilag kötelező erejű környezetvédelmi és kereskedelmi megállapodások révén;

39. emlékeztet arra, hogy az éghajlatváltozás egész térségek élelmezéssel kapcsolatos önállósági képességét fenyegeti; arra ösztönzi az EU-t, hogy foglalkozzon agrárpolitikájának az éghajlatváltozásra gyakorolt hatásával; ismételten hangsúlyozza, hogy – ahogyan arra Olivier De Schutter, az ENSZ élelmiszerhez való joggal foglalkozó különleges előadója rámutatott – a mezőgazdaság agrár-ökológiai megközelítés néven is ismert alacsony szén-dioxid-kibocsátású és erőforrás-takarékos módszerei olyan alternatív irányt kínálnak, amely az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésével enyhíteni tudja az éghajlatváltozás hatásait, ugyanakkor képes javítani a szegény vidéki közösségek életminőségét a drága fosszilis tüzelőanyagok felhasználásán alapuló mezőgazdaságtól való függésük csökkentésével és ezzel párhuzamosan a termelés szintjének növelésével; ennek megfelelően sürgeti az Uniót, hogy különösen a fejlődő országokban mozdítsa elő a vidékfejlesztést, a fenntartható fejlődést, a mezőgazdasági rendszerek termelékenységét és az élelmezésbiztonságot;

Közösségi energia

40. megállapítja, hogy a kibocsátások csökkentésében létfontosságú szerepet játszhat a tiszta, biztonságos energia-rendszerek felé mutató jelentős elmozdulás, amelyekben magas fokú a megújuló energia elfogadottsága a mikrotermelés néven is ismert kis léptékű energiatermelésbe való beruházás révén; úgy véli, hogy az állami és közösségi/decentralizált megújuló energiára való átállás biztosítására közpénzeket kell átirányítani és mobilizálni;

41. figyelmeztet arra, hogy az élelmezési célú haszonnövények – például az olajos magvak, a pálmaolaj, a szójabab, a repce, a napraforgómag, a cukornád, a cukorrépa és a búza – bioüzemanyagok előállítására való felhasználása óriási földterületet igényelhet, és ezáltal veszélyezteti a szegény országok lakosságát, akiknek a megélhetése múlik azon, hogy hozzáférnek-e a földhöz és a természeti erőforrásokhoz;

Nemzetközi légi és tengeri közlekedés

42. hangsúlyozza, hogy habár az EU a közelmúltban beleegyezett az „idő megállításába” a nemzetközi légi közlekedésnek az EU kibocsátás-kereskedelmi rendszerébe való integrálását illetően, ez a felmentés csupán egy évig és csak azzal a feltétellel marad életben, hogy a nemzetközi tárgyalások eredményeképpen kézzelfogható döntések születnek egy, a nemzetközi légi forgalomból származó kibocsátásokra vonatkozó, piaci alapú globális eszköz alkalmazásáról;

43. hangsúlyozza, hogy a nemzetközi légi forgalomból és a tengeri szállításból származó szén-dioxid-kibocsátások tekintetében árat kell megszabni, ami a kibocsátáscsökkentés mellett bevétel termelésére is szolgálhat;

44. ismételten felhívja a figyelmet a globális kibocsátás-csökkentési célkitűzéseket tartalmazó nemzetközi eszközök szükségességére a nemzetközi légi és tengeri közlekedés éghajlatra gyakorolt hatásának csökkentése érdekében;

Ipar és versenyképesség

45. aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a Nemzetközi Energiaügynökség (IEA) adatai szerint a globális CO₂-kibocsátások 2012-ben emelkedtek annak ellenére, hogy az Egyesült Államokban és Európában csökkent a kibocsátás; javasolja ezért a felelőségek differenciálásának átgondolását annak érdekében, hogy minden ország hozzájáruljon az ipar- és energiapolitika területén megvalósítandó globális erőfeszítésekhez;

2013. október 23., szerda

46. hangsúlyozza, hogy Európának iparpolitikájában elő kell segítenie a környezetbarát technológiákkal kapcsolatos innovációkat és azok terjesztését, többek között az IKT, a megújuló energia, az innovatív és hatékony fosszilis üzemanyagokkal kapcsolatos technológiák és kiváltóképp az energiahatékony technológiák terén; hangsúlyozza, hogy olyan keretmegállapodásokat kell kidolgozni, amelyek segítenek az új technológiák gyorsabb nemzetközi elterjesztésének ösztönzésében, mivel az új technológiák kutatása és fejlesztése központi szerepet játszik a fenntartható jövő szempontjából;

47. emlékeztet arra is, hogy az EU 2030-ra szóló nagyratörő ipari, innovációs, éghajlat-változási és energiapolitikái lehetővé tennék az EU számára, hogy lépéselőnyben maradjon, és pozitív hatással legyen a nemzetközi tárgyalásokra, illetve ösztönözze a nemzetközi partnereket, hogy ennek megfelelően fokozzák törekvéseiket;

48. üdvözli a pozitív előrelépéseket, és emlékeztet arra, hogy a nemzetközileg összehangolt fellépés elősegíti bizonyos – elsősorban a nagy energiaigényű – ágazatoknak a szén-dioxid-kibocsátás áthelyezése és a versenyképessége miatti aggodalmaira való válaszadást;

Kutatás és innováció

49. hangsúlyozza, hogy az áttörést jelentő fenntartható technológiák kifejlesztése és alkalmazása a kulcsa az éghajlatváltozással szembeni küzdelemnek, valamint annak, hogy világszerte meg lehessen győzni az Unió partnereit arról, hogy a kibocsátáscsökkentés a versenyképesség elvesztése és munkahelyek megszűnése nélkül is megvalósítható;

50. nemzetközi kötelezettségvállalást kér az érintett ágazatok áttörést jelentő fenntartható technológiáiba történő kutatási és fejlesztési (K+F) beruházás fokozására; létfontosságúnak tartja, hogy az EU példát mutasson azáltal, hogy a kutatásokra szánt kiadásokat innovatív éghajlatbarát és energiahatékony technológiák bemutatása felé irányítja, valamint azt, hogy szoros tudományos együttműködést építsen ki e téren a nemzetközi partnerekkel, különösen a BRIC-országokkal és az Egyesült Államokkal;

Energiapolitika

51. üdvözli az Egyesült Államok kormányának az éghajlatváltozással kapcsolatos, közelmúltbeli pozitív jelzéseit és az arra irányuló hajlandóságát, hogy nagyobb szerepet játsszon az éghajlatváltozás kezelésére irányuló globális erőfeszítésekben;

52. megállapítja, hogy a különféle energiaforrások árai kiemelkedő szerepet játszanak a piaci szereplők – többek között az ipar és a fogyasztók – viselkedésének meghatározásában, valamint megállapítja, hogy a hatályos nemzetközi politikai keretek képtelensége a külső költségek teljes internalizálására állandósítja a fenntarthatatlan fogyasztási mintákat; ismételten hangsúlyozza továbbá, hogy a globális szén-dioxid-piac szilárd alapot biztosít a jelentős kibocsátáscsökkentés és az ipar egyenlő versenyfeltételeinek megvalósításához; felszólítja az EU-t és partnereit, hogy a közeljövőben tárják fel az EU kibocsátáskereskedelmi rendszere és egyéb kibocsátáskereskedelmi rendszerek közti kapcsolatok előmozdításának leghatékonyabb módját, melynek révén globális szén-dioxid-piac hozható létre, szélesíthető a csökkentési lehetőségek skálája, növelhető a piaci nagyságrend, javítható likviditás és átláthatóság, végső soron pedig biztosítható a források hatékonyabb elosztása az energiaszektor és az ipar számára;

53. felszólít a Tanács, a Bizottság és az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) szorosabb együttműködésére, hogy az EU egységes hangon tudjon megszólalni az olyan nemzetközi szervezetekben, mint a Nemzetközi Energiaügynökség (IEA), a Nemzetközi Megújulóenergia-ügynökség (IRENA), az Energiahatékonysági Nemzetközi Együttműködési Partnerség (IPEC) és a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség (NAÜ), és ekképpen tevékenyebb és befolyásosabb szerepet játsszon, különösen a fenntartható energiapolitikák és az energiabiztonsági politikák támogatása terén;

54. sajnálja, hogy az energiamegtakarítási lehetőségeket nemzetközi és uniós szinten nem kezelik megfelelően; hangsúlyozza, hogy az energiamegtakarítás elősegíti a munkahelyteremtést, a gazdasági megtakarításokat, az energia-biztonságot, a versenyképességet és a kibocsátások csökkentését, valamint hozzájárulhat az energiaárakat és -kiadásokat érintő tendencia megfordításához; felszólítja az EU-t, hogy a nemzetközi tárgyalásokon szenteljen nagyobb figyelmet az energiatakarékoságnak, legyen szó akár a fejlődő országoknak szánt technológiaátadásról, fejlesztési tervekről vagy akár pénzügyi segítség nyújtásáról; hangsúlyozza továbbá, hogy a hitelesség érdekében az EU-nak és tagállamainak teljesíteniük kell saját célkitűzéseiket;

55. hangsúlyozza, hogy a világon 1,3 milliárdra tehető azok száma, akik nem jutnak hozzá energiához, és továbbra is mintegy 2,6 milliárd ember használ hagyományos biomasszát a főzéshez ⁽¹⁾; hangsúlyozza, hogy az éghajlat-politikai célkitűzésekkel összhangban meg kell oldani az energiaszegénység problémáját; megállapítja, hogy rendelkezésre állnak azok az energetikai technológiák, amelyek egyaránt képesek gondoskodni a globális környezetvédelemről és a helyi fejlesztési igények kielégítéséről;

⁽¹⁾ Az IEA nemzetközi energiaügyi kitekintése: „Az energetikai és éghajlati térkép átrajzolása” című különjelentés

2013. október 23., szerda

Klímadiplomácia

56. hangsúlyozza ezzel összefüggésben annak fontosságát, hogy az Európai Unió mint kulcsfontosságú szereplő (különösen ebben az évben, tekintve, hogy a COP19 elnökségi és rendezői feladatait az egyik tagállam látja el) egy nemzetközi megállapodás elérésére törekedve egységes hangon szólaljon fel a konferencián, és mindvégig egységes maradjon;

57. hangsúlyozza Lengyelország mint fogadó ország létfontosságú helyzetét, és reméli, hogy Lengyelország a még mindig erősen a fosszilis energiaforrásokra támaszkodó, de az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezményével kapcsolatos tárgyalások terén tapasztalt országgént képes lesz felpezsdíteni a folyamatot, jó példával elől járni és segíteni az új szövetségek kiépítésében; üdvözli a megbízott elnök azon nyilatkozatát, amely szerint kreativitással sikerülhet csökkenteni az üvegházhatású gázkibocsátást, a munkahelyteremtés, a gazdasági növekedés előmozdítása és jobb életszínvonal biztosítása mellett; reméli, hogy Lengyelország e tekintetben konkrét javaslatokat fog előterjeszteni;

58. hangsúlyozza, hogy a fő célkitűzést egy új éghajlatvédelmi paktumnak kell jelentenie, amely mindenkire érvényes, beleértve az iparosodott és a fejlődő országokat is; hangsúlyozza továbbá, hogy az EU egyik legfontosabb feladata az éghajlatvédelemmel kapcsolatos összehangolt és fokozatos megközelítés biztosítása, biztosítva a fellépést a kormányzás valamennyi szintjén, beleértve a helyi és regionális hatóságokat is;

59. hangsúlyozza, hogy a jelenlegi gazdasági válság egyértelműen bizonyítja, hogy csak a fenntartható gazdaság képes biztosítani a hosszú távú jólétet, valamint hogy az ilyen fenntartható gazdaság egyik fő pillére az éghajlatvédelem; kiemeli, hogy még soha sem volt ennyire lényeges egyértelművé tenni az éghajlat védelme terén teendő politikai lépések indokát, azaz azt, hogy több ember számára kell lehetővé tenni a magas életszínvonal elérését, az erőforrások és a fejlődés lehetőségének a jövőbeni nemzedékek számára történő megőrzése mellett;

60. ismételten hangsúlyozza, hogy az éghajlatvédelem jelentette kihívásra nem lehet elszigetelt módon tekinteni, mivel azzal minden esetben a fenntartható fejlődés, az iparpolitika és az erőforrás-politika összefüggésében kell foglalkozni; ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy kritikus jelentőségű az éghajlatvédelmi politikák megértése a polgárokkal, valamint a tudatosság megváltozásának biztosítása; hangsúlyozza, hogy bármilyen jövőbeni megállapodásnak lehetővé kell tennie az alulról jövő kezdeményezéseket is, például az energiahatékonyság területén, mivel ezek fontos eszközök a polgárok körében való elfogadottság szempontjából;

61. ismételten hangsúlyozza, hogy bármilyen jogilag kötelező érvényű éghajlat-változási megállapodás esetében kulcsfontosságú a szilárd megfelelési és végrehajtási rendszer annak biztosítása érdekében, hogy az éghajlat-változási megállapodásban részt vevő összes ország eleget tegyen kötelezettségvállalásainak, amennyiben szükséges, támogatásban részesüljön, és a megfelelés elmulasztása esetén elszámoltatható legyen;

62. úgy ítéli meg, hogy az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezményével kapcsolatos folyamatnak hatékonyabbá és eredményesebbé kell válnia, biztosítva, hogy megfelelőbben tükrözze a változó realitásokat; ezzel összefüggésben úgy véli, hogy a konszenzusos szabályt a legkisebb közös nevezőn alapuló eredmények elkerülése érdekében el kell törölni;

63. osztja azt a nézetet, miszerint a következetesebb megközelítés biztosítása érdekében a konferencia elnöki tisztjét több ország tölthetné be több éven át, vagy egy ország tölthetné be két éven át;

64. felhívja a figyelmet a MOP25 Montreali Jegyzőkönyvről folytatott tárgyalásainak pozitív fejleményeire, és arra ösztönzi az összes felet, hogy igyekezzen tanulni e sikeres nemzetközi megállapodásból; felhívja a feleket, hogy próbáljanak meg az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye keretében is felhasználható példaként tekinteni különösen a Montreali Jegyzőkönyv szavazási és döntési mechanizmusaira, a felelőségekkel kapcsolatos eltérő megközelítésre, valamint a végrehajtási és szankciós mechanizmusokra és a finanszírozásra;

65. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozással foglalkozó nemzetközi tárgyalásokon elérendő általános előrelépés érdekében fontos, hogy az Unió kezdeményező hozzáállással vegyen részt ezeken; megállapítja, hogy az Unió vezető szerep vállalására való képességét és az általános előrelépésre való kilátásokat befolyásolja az, hogy az Unió maga milyen éghajlat-politikai fellépésekbe fog; rámutat arra, hogy az Unió éghajlat-politikai fellépéseit meg kell erősíteni – többek között egy 2030-ig tartó, nagyratörő éghajlat-változási és energiaügyi keretrendszer elfogadásával –, és el kell oszlatni az abból eredő kétségeket, hogy az uniós kibocsátáskereskedelmi rendszer alacsony hatékonysággal ösztönzi az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentését, valamint hogy a légközlélekedési ágazat kibocsátáskereskedelmi rendszerbe való bevonása halasztódik;

66. hangsúlyozza, hogy a fejlett országok fontos szerepet játszanak abban, hogy a fejlődő országok csökkenteni tudják kibocsátásaikat; felhívja a figyelmet arra, hogy számos fejlődő ország óriási lehetőségekkel rendelkezik a megújuló energia és az energiahatékonyság terén; arra ösztönzi a fejlett országokat és a feltörekvő gazdasággal rendelkező országokat, hogy a fejlődő országokban támogassanak és hajtsanak végre a megújuló energiával kapcsolatos projekteket, valamint tegyék elérhetővé az e területen rendelkezésre álló technológiát, szakértelmet és beruházásokat;

2013. október 23., szerda

Az Európai Parlament küldöttsége

67. úgy véli, hogy az EU küldöttsége rendkívül fontos szerepet játszik az éghajlatváltozásról szóló tárgyalásokon, és ezért elfogadhatatlannak tartja, hogy az Európai Parlament képviselői nem vehettek részt az EU koordinációs ülésein a részes felek korábbi konferenciáinak keretén belül; elvárja, hogy a varsói uniós koordinációs üléseken legalább az európai parlamenti küldöttség elnöke részt vehessen;

68. megjegyzi, hogy a Bizottság és a Parlament között 2010 novemberében létrejött keretmegállapodással összhangban a Bizottságnak lehetővé kell tennie az európai parlamenti képviselők megfigyelőként való részvételét a többoldalú megállapodásokat tárgyaló uniós küldöttségekben; emlékeztet arra, hogy a Lisszaboni Szerződés (az Európai Unió működéséről szóló szerződés 218. cikke) értelmében az Európai Parlamentnek egyetértését kell adnia az Unió és harmadik országok vagy nemzetközi szervezetek közötti megállapodásokhoz;

o

o o

69. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye titkárságának azzal a kéréssel, hogy azt juttassák el valamennyi EU-n kívüli szerződő félnek.
